

UDGIVET AF 2^{DEN} BY TROP

Redaktør: ESTRID OTT, Ribegade 3, 4. Kbhvn. Ø.

Nr. 12

Lørdag den 1. Februar

1919

I LØBET af de sidste 2 Aar er der opstaaet en hel Del nye Troppe rundt omkring i Provinsen, og der findes efterhaanden ikke saa faa, hvis Spejdere man har en brændende Lyst til at »trykke paa Næven« og tale med en Gang ved Lejlighed, fordi man af deres Breve kan mærke den ukuelige Energi og store Begejstring for Spejdersagen, der gaar gennem hele Troppen.

Der er nu f. Eks. en Trop som 1. Hjørring. Den er stiftet for knapt 2 Aar siden af et Par 14-Aars Pigeborn, der havde baade Skolen og de fleste Forældre imod sig og som ikke kendte andet til Spejdersport, end hvad de lærte ved Selvstudium; og dog holdt de ud og blev ved, saa Troppen nu tæller over 30 Spejdere — ja, det er endog lykket dem for nylig at skaffe sig en voksen Fører.

Jeg har korresponderet med en af dem, Stifteren af den første Patrulje: Kätchen Spiendler.

Gennem alle hendes Breve gik der en voldsom Begejstring for Sagen og en brændende Lyst til at tage fat og overvinde al Modstanden mod Bevægelsen i Byen.

Aldrig var der Tale om at give tabt eller miste Modet, aldrig fandt hun en Opgave for svær og stadig vrimlede hendes Breve med nye Planer og Ideer.

For nogen Tid siden kunde Troppen afholde en Basar af Arbejder, Spej-

derne selv havde lavet for at skaffe Penge til Lejrudstyr, og nu til Jul har Spejderne som deres »store Jule-good-turn« lavet Juletræ for alle Byens fattige Børn, hvad ovenstaaende Billede viser.

Faa Troppe har arbejdet under saa vanskelige Forhold, og faa Spejdere vilde under de Forhold have kunnet klare sig saa brillant.

Estrid Ott.

Den spanske Syge har atter krævet et Offer inden for Pigespejdernes Rækker. Korpset har nu modtaget den sørgelige Meddelelse, at Spejder Helene Kroier af 2. Frederiksberg Trop er død i Sommerferien under et Ophold paa Samsø. Det er den anden dygtige Spejder, 2. Frederiksberg Trop har mistet. Naar man vil karakterisere Helene, er det egentlig nok at sige, at hun var en „Gaa paa-Pige“, og hun fulgte meget nøje Spejdersangens Motto: „Aldrig gi' tabt“. Aldtid var hun i godt Humor og forrest, hvor der skulde udføres et raskt Stykke Arbejde. Vi Kamerater har mange glade Timers Samvær med hende at tænke tilbage paa. Trods vaklende Helbred var hun aldrig forknytt, og det er til stor Sorg for os alle, at hun nu er gaaet bort. Vi har med hende mistet en fornøjelig, god og for sin Fremtid meget lovende Kamerat.

Ære være hendes Minde!

Aase Horn Lassen.

ORIENTERING

Estrid Ott glemte at fortælle jer den nemmeste Maade, paa hvilken man kan orientere sig, naar man ikke har et Kompas ved Haanden. I kan nemlig bruge Uret som Kompas, naar Solen er synlig, og naar Uret vel at mærke viser rigtigt. Men det gaar jeg ud fra, at en Spejders Ur altid gør. Jeg har ganske vist oplevet,

at et „Pigevæsen“, der havde sit Ur spændt om Haandleddet, vaskede sine Hænder og gav Uret en Omgang med! Bagefter var hun mægtig krænkert over det „skidt Ur“, der ingenting kunde taale! Altsaa, jeg forudsætter, at I behandler jeres Ure forstandigt og sørger for at stille dem rigtigt.

Naar Uret skal bruges som Kompas, retter I den lille Viser mod Solen og holder det saaledes, at Skyggen af Viseren falder lige under denne. Saa halverer I den Del af Kresen, som den lille Viser har gennemløbet fra 12. Halveringslinjen lagt over Tappen, hvorpaa Viseren sidder, peger lige mod Syd, Forlængelsen til den modsatte Side altsaa mod Nord.

Lad os sige, at Klokken er 7 Eftm. Den Del af Kresen, den lille Viser har gennemløbet siden 12, spænder over 35 Minutter. Det halve deraf er 17½. Følgelig peger Linjen fra Tappen og ud mellem 3 og 4 mod Syd. Denne Linje halverer naturligvis ogsaa den Del af Kresen, som den lille Viser maa gennemløbe til 12: Nordlinjen løber altsaa ud midt imellem 9 og 10.

Husk altsaa paa: Syd findes ved Hjælp af den tilbagelagte Bue fra 12 og til den lille Viser. Nord findes paa den Bue, som den lille Viser skal løbe for at komme til 12.

I kan udmærket godt øve jer i Orientering paa Patruljemoderne ved at lade en Lampe forestille Solen og en stor, rund Papskive Uret med 2 Pinde (f. Eks. Blyanter) af forskellig Længde som Viserne.

Opgave: Klokken viser 11.48. Hvor gaar Nord—Syd-Linjen?

Divis Fader.

SPEJDERMINDER

-o-o-o-

PAW

Det var vor første Julelejr!

Vi havde netop spist til Middag og laa nu i en Kres udenom vort „Surrogat-lejrbaal“ (en Feltlygte med et Stearinlys i) og stirrede paa den svage, blafrende Flamme.

Minderne kom op i os, Minderne om alle de mange Gange og alle de mange Steder, vi havde ligget om et Lejrbaal sammen og nydt Stilheden og Hvilten ovenpaa Dagens Strabadser.

Nu rejser Køkkenvagten sig, kaster et Par Torv i Kakkelloven og gaar hen til Vinduet.

„Nej, hvor er der dog vidunderligt udenfor,“ udbryder hun — og vi maa alle derhen.

Ja, der var vidunderligt. Aldeles pragtfuldt. Vi fik en vanvittig Lyst til at komme ud — ud i Sneen — ud i Naturen.

Himlen var klar og oversaaet med Tusinder af Stjerner, Maanen skinnede og lokkede — og Skoven drog os. Vi *maatte* simpelthen ud, vi kunde ikke modstaa.

Jeg forbarmede mig over de to Vagte og tog dem med. — Opvasken fik vente til den næste Dag.

Det sneede — dejligt — ustandseligt. Veje og Stier var dækket af høj Sne, Luf-ten var tyk deraf — vi kunde næsten ikke se en Haand for os.

Dybt, dybt inde i Skoven laa vi paa Ryggen i den dybe Sne og studerede Stjerne-erne. Hvor vi nød det — det var næsten umuligt at løsrive sig.

„Jeg har en glimrende Bog til Lejrbaalet,“ lokkede jeg. — Det hjalp, de kom op i en Fart.

Vore Spor var allerede forsvundet, men vi klarede os uden dem.

— — —

En Time senere.

I en Halvcirkel om Kakkelloven ligger seks Spejdere. „Surrogatlejrbaalet“ staar

foran den spændende Bog, „Paw“, som jeg læser højt i.

Ikke en Lyd høres. Jeg læser uafbrudt i over en Time —

Mon de andre sover? — Jeg skotter op — naa, jeg bliver straks beroliget. de spændte og interesserede Ansigter viser tydeligt, med hvilken levende Interesse de følger Begivenhedernes Udvikling.

Med et Klask smækker jeg Bogen i.

„Aa—aa—aa! — Allerede!“

„Klokken er ikke ti endnu!“

„Lige midt i det allermest spændende.“

„Hvor kan du nænne det, vil du ikke læse blot et lillebille Stykke til?“

(Jeg lader, som om jeg overhører deres Bemærkninger).

„Véd I af, hvad I er“, begynder jeg, „og hvad jeg er — hvad vi allesammen er, mener jeg?“

„Nej?“ svarer de forundret.

Vi er nogle rigtige Hængehoveder. rent ud sagt. Kan man ikke blive lynende gal i Hovedet, naar man læser saadan en Bog og saa tænker paa, at vi selv en Gang har bestemt os til at blive de dygtigste Spejdere — ligesom disse her bril-lante Dreng — og hvad har vi saa drevet det til?

Er det ikke snart 2 Maaneder, siden Vandreknappen blev indstiftet? — Og hedder vi ikke „Vandrepatruljen“?

Sæt nu, en anden Trop kom os i For-købet, sæt, der var nogle andre Spejdere, der tog 40 km Knappen for os.

Selvfølgelig har vi Masser af Undskyldninger, spansk Syge Epidemi, Kartoffeldyrkningen og Bladet, der skal pas-ses, men alligevel — lad os knytte Hæn-derne og „sætte Hjørnetanden i Under-læben“ — og saa gaa i Morgen; for ganske vist er vi ikke Dreng, men Hjørnetænder har vi da alligevel.

Jeg skal med største Fornøjelse staa op i Morgen tidlig og lave Grøden. — Naa, er vi saa enige? — Vil I med alle-sammen?“

„Nej, hør nu — det vil vi ikke finde os i.“

Der opløfter sig et vildt Ramaskrig.

„Det kan gerne være, at vi er nogle Hængehoveder, der lever højt paa yore gamle Bedrifter, men du behøver ikke at gøre os værre, end vi er.“

„Vi har været udsat for meget i vores korte Levetid, men har vi nogen Sinde ladet dig lave Grøden? — Aldrig!“

„Naa, undskyld, det var skam ikke min Mening at fornærme jer.“

Men saa let slipper jeg nu ikke fra det.

De er rasende, og først da jeg højtideligt har aflagt det Løfte at læse i „Paw“ et Kvarter over Sengetid, falder de lidt til Ro, og Turen planlægges.

— — —
Frygtelige Nat. — Vi lukkede ikke et Oje. Ilden i Kakkellovnen gik ud — vi knagfrøs.

Madrasserne var altfor tyndt stoppede — vi kunde mærke Gulvbrædderne igennem dem.

Ud paa Morgenens vaagner jeg forfrossen og stiv, ved at Regnen pisker mod Ruden.

Mon jeg har hørt galt? Jeg sætter mig overende paa Madrassen og gnider Øjnene.

Oh Rædsel og Skræk.

Det tør! Det tør! Vandet siver ned. Dryp! Dryp!

Hvad nu? Skulde vi opgive Turen?

Ingen skal faa mig til at foreslaa det. Efter den Tordentale, nej, det vilde da være latterligt.

Jeg kan se paa de andre, at de heller ikke er videre begejstret for Foretagendet, de gaar vist og ønsker, at en Kamerat skal komme frem med det forløsende Ord, men gøre det selv. — Aldrig i Livet; de er da Spejdere.

Og saaledes gik det til, at 6 uoplagte Pigespejdere Kl. 10.35 forlod den nu varme Stue paa Tulstruplund (beliggende 3 km fra Fredensborg) for at vandre 2 km uden for Helsingør og tilbage igen i Løbet af 7 Timer.

Forestil Dem Veje, hvor Vandet staar

tømmetykt og dog ikke kan synke igennem for Isen, der er nedenunder, og forestil Dem Regnen, der styrter ned og aldrig synes at ville holde op.

Forestil Dem saa Træerne, der er vaade og tunge, og Vinden, der selvfølgelig altid rusker særligt stærkt i Grenene, naar vi gaar under dem, saa vi faar et frygteligt Styrtebad, og forestil Dem endelig os 6 Pigespejdere, jeg i Hammondbenklæder med Nederdel og Proviant for hele Dagen i min Rygsæk — forestil Dem alt-saa os 6 Pigespejdere, der løber, glider, skrider, snubler, falder eller gaar hen ad de mest fortvivlende forfærdelige Landeveje.

Forestil Dem, at disse Pigespejdere har tykke Vandstøvler paa, men glem ikke, at Vandet siver ind gennem Støvlehullerne — og for den Sags Skyld ogsaa gennem Saalerne — saa det siger Svup, Svup for hvert Skridt, disse 6 tager, og forestil Dem, at disse 6 efter de første 5 Minutters Forløb er blevet lige saa vaade om Benene, som de overhovedet kan blive, og De vil have en klar Forestilling om, at Turen virkelig var, hvad vi kalder for:

En vidunderlig forfærdelig Tur.

— — — Vi har naaet Jernbaneover-skæringen ved Fredensborg.

Selvfølgelig er Bommen nede — det er den altid, naar man har travlt.

Har De for Resten lagt Mærke til, at „Bommændene“ ude paa Landet sætter en Ære i, at der staar rigtig mange Mennesker ved Bommen, naar Toget kører forbi?

Og har De lagt Mærke til, at Ledvogterne af den Grund i Reglen lader Bommen gaa ned en lille halv Time før Togets Ankomst?

Har De set, med hvilken Mine disse Hædersmænd spankulerer frem og tilbage inden for Bommen, mønstrende deres „Tropper“ med kritiske Blikke, uden at agte paa de mange bedende, bønfoldende, tryglende eller tiggende Øjekast, der sendes dem, og uden at ænse det stadigt tilbagevendende:

Maa vi ikke nok krybe under, vi kan sagtens naa det."

Denne Ledvogter var det virkelig lykkes — til Trods for det frygtelige Vejr — at samle en halv Snes Mennesker ved Bommen — i Sandhed imponerende, og alligevel — ja, det lyder som en Fabel, alligevel forbarmer han sig over os og lod os smutte under.

Det er, hvad jeg kalder opofrende.

Vi kommer forbi Stationen. Jeg glemmer *aldrig* det Syn, der mødte os. — Jeg generer mig næsten for at sige det. —

Lænet op ad Muren stod — ja, hvad tror De? — Vor Tropsstander! Vi havde glemt den den foregaaende Dag og — hvad der var det allerforfærdeligste: slet ikke savnet den.

Vi kan ikke lade være at le — skønt der i Virkeligheden ikke var Spor at le af, den saa saa ynkelig ud — men vi ler alligevel, ler, saa vi glemmer at se os for og først i sidste Øjeblik opdager, at „det store Spørgsmaalstegn“ er ved at drukne i en Vandpyt. — Vi faar hende reddet op paa — jeg vil ikke sige Torre.

Men vi har travlt, vi maa videre.

Der foregaar en vild Kamp i vort Indre: Kan vi forsvare at lade Standeren blive staaende? Vor Fornuft sejrer, og vi forlader den, om end med blodende Hjerter.

Men det bliver værre og værre — Føret mener jeg.

Inde i Skoven kan vi næsten ikke komme frem, saa højt ligger Sneen, 12—14 Minutter om en Kilometer — nej, det har vi skam ikke Raad til.

Vi ser et dejlig tydeligt Harespor. Det er fristende at følge det — vi har egentlig mest Lyst til at opgive Turen, men Dyden sejrer, vi fortsætter.

Naar vi skal ned ad Bakke, halvt glider, halvt løber vi, saa Vand og Søle sprøjter os om Ørene.

Jeg ser paa mit Ur.

„Denne km har vi kun været 9 Minutter om, bliv saadan ved — saa gaar det nok.“

„Og nu kun 8. Bravo! Det var det lille Løb, der hjalp. Men saa god er Vejen desværre kun sjældent.

I Nærheden af Helsingør møder vi en Vogn med en halv Snes Mennesker.

„Mon de skal paa Skovtur?“ spørger et vittigt Hoved.

„Er det for ikke at faa Solstik, de har Paraplyerne opslaaet?“ siger en anden.

„Vrovl! Det øser jo ned,“ svarer en fornuftig Sjæl.

Øser? Ja, jeg maa indrømme, at jeg ogsaa havde glemt det fuldstændig — det var latterligt.

Ak ja, hvor man kan gaa og vrøvl. „Men paa Hjemvejen er der vist ingen, der siger et Muk,“ trøster jeg de andre.

„2497, 2498, 2499, 2500 Skridt — alt-saa 2 km.“ Jeg standser. Halvvejen er naaet; nu kan vi med rolig Samvittighed begive os paa Tilbagevejen.

I Helsingør gør vi et kort Ophold. Der provianteres hos en Bager, sendes Kort til „Divi“, og saa styrter vi af Sted. „Det store Spørgsmaalstegn“ ser lidt træt ud, men hun vil ikke køre med Toget hjem. — Det er ikke for intet, hun har læst „Paw“. Det kniber med at faa Benene sat i Gang igen.

Vi gaar og fantaserer om „Maksimumstræthed“ — som vi er sikre paa at have naaet — saa prøver vi at synge; det varer lidt, inden vi kommer i Gang, men da vi endelig har sunget „Vandrepatruljens Slagsang“ en halv Snes Gange, gaar det meget godt.

Det er den, De véd, med alle de mange „Hep-hep'er“. Uindviiede kan aldrig begribe, hvordan vi bærer os ad med at synge den.

„Frk. X“ klager over, at der er sket noget forfærdeligt.

Vi andre spørger deltagende, om hun har brækket et Ben.

„Næ—æ, det er meget værre.“

Vi er begyndt at sagtné Farten. Jeg sætter den op ved at spørge, om de vil ha en morsom Historie.

Jo Tak.

Men saa maa I allesammen gaa ved Siden af mig, ellers holder jeg op.

Det gør de.

„Og saa maa jeg vide, hvad „Frk. X“ fejler.“

Saa kommer hun frem med det.

Det var slemt. Den Hjornetand, hun skulde sætte i Underlæben i de mest kritiske Øjeblikke, var gaaet løs.

Vi trøster hende, saa godt vi formaar.

„Men véd I, hvad jeg er glad ved?“ spørger hun.

Det er selvfølgelig ikke saa let for os at vide, og det siger vi hende da ogsaa.

„Jeg er glad ved, at vi ikke har læst videre i „Paw“. Det kan saamænd være slemt nok, at vi er kommet ud paa denne Tur i det Vejr; men havde vi læst videre — ja, hvem véd, maaske havde vi givet os til at fælde Grantræer ved at bide dem over med Tænderne.“

— Jeg er udtømt for morsomme Historier. Saa giver vi os til at løbe Sideløb til højre og venstre.

Det vil sige, vi prøver paa det. — Det er meget svært. Men naar man bider Tænderne rigtig sammen og knytter Hænderne, saa gaar det, men av-av, hvor gør det ondt.

„Jeg er bange for, at vi ikke naar det. Vi har kun 2½ Time igen og skal gennem tre Skove.“

Saa løber vi — vi vil naa det. Hvor vildt det være ærgerligt, om vi kom to Minutter for sent. Vi bliver ganske angst ved Tanken.

En Kilometer paa 7½ Minut; det var flot. Vi maa puste lidt. Der staar en Bænk ved den ene Milepæl. Lad os sætte os og faa nogle Kager.

Næppe har vi sat os, før 5 store Bønderdreng med lange Kæppe kommer færende.

Det er tydeligt nok, de vil slaas.

I en Fart faar vi Kagerne gemt, jeg ser paa Uret.

„Det kan ikke nytte noget at gaa imod

dem, vi har ikke Tid.“ Jeg rejser mig op og vil til at løbe.

De andre er ikke videre oplagt til at stikke af. Jeg bliver nervøs. Det her kan ødelægge det hele.

Jeg faar en Idé:

„Hør en Gang, nu leger vi, at vi er 6 smaa „Paw“-er. De dér er de dumme, grødtunge Bønderdreng; kom saa.“

Det hjalp. Vi styrter af Sted.

„Ha—ha—ha. Se, hvor de sakker bagud. Og vi har endda gaaet over 25 km.“

Vi istemmer vor Slagsang. De har aabenbart opgivet at indhente os.

„Men se, dér imellem Træerne kommer de løbende. De vil vist søge at afskære os Vejen. Hvor er de dog dumme. De forstaar minsandten ikke at dække sig. — Sorg for alt i Verden for at være foran dem.“ Vi løber igen.

Endnu et Trick mislykkes for dem; de prøver at hænge bag i en Vogn; men vi har set dem og staar parat med Snebolde. Saa tør de ikke andet end hoppe af, og vi fortsætter.

Vi kan ikke lade være at drille dem lidt. Hver Gang, de er ved at opgive det, synger vi Slagsangen, saa styrter de efter os, og vi løber fra dem.

3—4 Kilometer faar vi dem med. Saa er de trætte og vender hjem. Naar alt kommer til alt, har vi egentlig de Bønderdreng at takke for, at vi naaede det — for det gjorde vi nemlig — havde vi hvi-let os, var vi kommet for sent.

De følgende km løber vi saa hurtigt, vi kan. Nu og da, naar vi standser, fortæller „Frk. X“ en af sine grinagtige Historier. Det giver Humør og Fart.

Ved Stationen tager vi Standeren med.

Fortvivlende! Bommen er atter nede.

„Aah, søde, rare, venlige, elskværdige Ledvogter, maa vi ikke nok komme under; vi skal falde paa Knæ lige midt i Sølet, hvis De vil ha' det.“

„Har I været i Helsingør paa den Tid, kan I saamænd have godt af at hvile jer lidt,“ svarer han, men er dog godmodig nok til at lade os smutte under.

De sidste 3 km gaar vi ganske mekanisk. Vi er for trætte til at synge, men vi fløjter — det kan vi da endnu.

Det er ganske mørkt, Regnen styrter stadig ned. „Det store Spørgsmaalstegn“ sakker bagud. Gunhild faar fat i hende, saa gaar det.

Endelig hjemme — Ilden ude i Køkkenet og i Kakkellovnen. Tableau.

Og jeg skal i Byen efter Mad til i Morgen. „Frk. X“ gaar med. Men først maa vi se, hvad Klokken er. Jeg stryger en Tændstik, og vi bøjer os alle 6 interesseret over Uret. Jeg kan ikke rigtig se, Vandet drypper fra deres Haar ned paa Skiven. Tændstikken gaar ud, jeg stryger en ny.

Lige præcis 5 Minutter over halv seks. Det var flot. Hurra.

„I faar 10 Minutter til at skifte Tøj i. Farvel. Jeg maa ud igen. Middagsmaden er forhaabentlig færdig, naar jeg kommer hjem — jeg glæder mig ikke — til Turen altsaa — uha!“

— — —
Kakkellovnen er næsten gloende, saadan har vi fyret den Aften.

Vi var dødt trætte. Jeg længtes kun efter at komme til at sove, men i et letsindigt Øjeblik paa Turen, da Humoret var langt nede, lovede jeg at læse i „Paw“, til de alle faldt i Sovn, hvis vi naaede hjem i rette Tid, nu maa jeg holde mit Løfte.

En halv Time senere:

„Skal jeg læse videre?“

To ivrige Stemmer:

„Ja—a. Bliv endelig ved!“

Endnu en halv Time senere:

„Skal jeg læse videre?“

Intet Svar. — De er faldet i Sovn allesammen. Jeg puster Lyset ud og sover selv som en Sten.

Hol I.

SPEJDERAAND.

TUSIND KRONER OG EN ØRE.

„Vi tjener vore Penge selv — naturligt — hørte jeg en lille, nybagt

Pigespejder sige til en ældre, spejderinteresseret Herre, der ikke kunde faa ind i sit Hoved, hvordan Spejderne skaffede Penge til Lejrudstyr.

Vi tjener yore Penge selv — ja, naturligtvis.

Hvor skulde vi ellers faa dem fra? Er vi Spejdere, eller er vi ikke Spejdere? Har vi ikke altid præket om, at vi forstaar at klare os i en snæver Vending? Og skulde vi saa bagefter komme og tigge Penge sammen, fordi vi „umuligt kunde skaffe dem“.

Jo, Tak, det vilde tage sig kønt ud.

Der skal mange Penge til for at holde en Trup vedlige, det er sandt — og vi kan snart blive enige om, at det er forbistret svært at skaffe dem, men skaffes skal de, om vi saa skal staa paa Hovedet for at faa dem.

Jeg ser i Tankerne min Trupsfører vandre ind i min Klasse i et Frikvarter og holde følgende lille Tale til mine Kamerater (der i Parentes bemærket *ikke* er Spejdere).

Hør kære Venner!

Jeg véd, I har en vanvittig Lyst til at komme paa Skolerejse til Sommer. Kan I skaffe 1000 Kr. i Løbet af 2 Maanedere, saa skal I komme af Sted — men husk: hver Øre skal I selv tjene.

Aah, hvor jeg kan se deres Ansigt

ter, naar Døren smækker i bag min F rer.

Hvor jeg kan se dem.

Tusind Kroner. De tror, hun er gal, eller at hun har faaet Solstik; de bliver hurtigt enige om, at *den* Tur kan de lige saa godt skyde en hvid Pind efter, for de „er da ikke mere end almindelige Mennesker og kan virkelig ikke trylle“.

Nej, de *er* ikke mere end almindelige Pigeborn, men det er I, I er Spejdere.

Min Trupsfører meldte forleden Dag til et Møde, at der var Ebbe i Kassen.

„Vi skal rejse til Sommer,“ sagde hun, „vi skal bruge mange Penge, og det er jer, der skal skaffe dem. Nu be'er jeg jer huske, at I er Spejdere“. (Naar hun siger det, véd vi, hun har en svær Opgave til os).

„Lad os indlede en Sparekampagne med det samme. Jeg venter Tusind Kroner og 1 Øre af jer inden den 1. Juli.“

Saa ikke mere Snak om den Ting.

Selvfølgelig faar hun de Tusind Kroner og 1 Øre inden 1. Juli; men det bliver svært at skraabe dem sammen — vi er kun 12.

Det med den ene Øre var for Resten meget godt, Resultatet blev selvfølgelig, at vi straks paa Stedet vilde gi' den ene Øre, og da vi først havde

mere.

Naar vi indleder en Kampagne, maa vi ha' et Slagord — ellers gaar det ikke.

Naar og hvor vi møder hinanden maa vi slynge det ud. Vi kan ikke sige Farvel uden at tilføje det:

1000 Kr. og 1 Øre inden 1. Juli.

Det lyder morsomt, og det er ligesom, det er meget lettere at faa Pengene paa den Maade.

Men hvordan tjener vi dem? Hvordan? Hvordan?

Ja, der er Tusinder af Maader. Vi maa ta' alt med; de smaa Job og de større Chancer. Vi maa give Opvisninger, spille Komedier, dyrke Kartofler og Køkkenurter, tegne Annoncer til Bladet, lave smaa Forretninger med brugt Spejdstøj, stoppe Familiens Strømper for 5 Øre Parret, og skulde det alligevel knibe, saa ender det maaske med, at vi tager ud paa Eremitagesletten og „staar paa Hovedet for 2 Øre“, naa, saa slemt haaber jeg nu ikke, det gaar.

Dette her er blot nogle enkelte Veje, man kan slaa ind paa; men der er mange, mange flere — vi har ogsaa nogle bedre, som vi ikke røber, da vi nødig vil have Chancerne spoleret — men som sagt, det gælder blot om at „hitte paa“ og ikke sige Nej til de

mindre Kup — man maa ta' det hela med — og saa ikke glemme Slagordet — for det er skam noget af det vigtigste.

En af de 12.

PATRULJENAVNE

.....

Følgende Patruljer ønsker at tage Patent paa deres Navn:

1. Aalborg Trop, 1. Patrulje, Patruljefører: Ingeborg Christensen, Navn: Maa-gen.

1. Aalborg Trop, 7. Patrulje, Patruljefører: Lydia Foss-Petersen, Navn: Falken.

1. Stubbekøbing Trop, 1. Patrulje, Patruljefører: Esther Rasmussen, Navn: Egern.

2. By Trop, 1. Patrulje, Tropsfører: Estrid Ott, Navn: Vandrepatruljen.

KARTOFFELKONKURRENCEN

.....

Den af Pigespejderschefen udsatte Præmie for den Pigespejdertrop, der opnaaede højeste Pointstal i Kartoffelkonkurrencen, er vundet af 2. By Trop (Vandrepatruljen), der opnaaede 2144,4 Points, Nr. 2 blev 1. Rungsted med 638,7 Points og Nr. 3 1. Stubbekøbing med 523,7 Points.

TIL ALLE TROPPENE

.....

Tropsførererne anmodes indstændig om at indsende ny Bestilling og Betaling for Bladet for Maanederne Marts, April og

Maj inden 25. Februar, da Efterbestillinger rimeligvis ikke kan ekspederes.

Breve og Postanvisninger maa ikke adresseres: „Til Ekspeditionen“, men til: Margrete Høygaard-Nielsen, Carl Johansgade 6, 2., Ø.

*

Som Svar paa flere Forespørgsler, om Bladet bliver dyrere i den kommende Aargang paa Grund af Portoforhøjelsen, kan vi meddele, at Prisen vil blive den samme.

LANDET OVER

Redigeret af Elisabeth Høygaard Nielsen, Carl Johansgade 6, 2. Ø.

.....

KJØBENHAVNS DIVISION.

Divisionen afholdt Parade i Kastellet Søndag den 12 Jan., der var mødt 150 Spejdere. Efter Paraden afholdtes Kirkegang i Citadelskirken, hvor Pastor Storm prædikede.

Tropsfører Frk. Karen Petersen er traadt fra som Fører for 1. Østerbro Trop. Frk. Petersen har ved Paraden faaet Divisionsmedaillen.

Divisionstur afholdes den 2. Søndag i hver Maaned. Første Gang den 9. Febr.

1. By Trop: I Julen har en Patrulje samlet Legetøj til fattige Børn. En Del Spejdere solgte den 28. December 1918 Julestjernen. Søndag den 5. Jan. 1919 afholdtes Spøringsøvelse i Dyrehaven. En Gang ugentlig afholder hele Troppen Husflidsmøde; der arbejdes ivrigt til Basaren.

2. By: Søndag den 12. Januar deltog Troppen i Divisionsparaden. Søndag den 19. Januar Terrænleg i Rungsted med Rungstedtroppen — Chokoladegilde paa Hotellet — Søndag den 26. Januar Terrænleg med 3. Østerbro Drengespejdertrop. Det lykkedes 2. By at vinde med 200 Points mod 0, til Trods for, at de kun var 8 mod ca. 40 Drengespejdere — takket være et lille Fif. Udstyrelsen af Lokalet

er standset paa Grund af økonomiske Vanskeligheder — en større Sparekampagne er indledet.

1. Frbrg.: Troppens Spejdere har været ude at sælge Julestjerner. Troppen deltog i Nytaarsparaden. 3. og 5. Patrulje paa Tur i Dyrehaven, Øvelse med Signalflag.

1. Øbro: Mellem Jul og Nytaar holdt Troppen en Julefest for 16 fattige Børn. Festen fandt Sted i Brolæggerstræde 11 i Divisionslokalet, der var pyntet med Gran. Børnene fik Kager, Sodavand, en Mængde Godter og Juletræ. Hvert Barn fik et pænt Stykke Legetøj og en Bog. To Patruljer har hver pyntet en Dukke, som de nu sælger. Lødder paa. En Patrulje havde til Jul samlet 16 Kr. til en fattig Familie. Til Moderne bliver der nu arbejdet ivrigt til Basaren. Da Tropsføreren er traadt fra, har Assisterne Grete Grundtmann og Reina Prom overtaget Ledelsen af Troppen.

SJÆLLANDS DIVISION.

Det var hidende koldt, da Spejderne fra Divisionen samledes paa Roskilde Banegaard til Aarets første Divisionstur. Med vor smukke Fane i Spidsen marscherede vi ned gennem Byens Hovedgade, hvor alt, hvad der kunde krybe og gaa, kom paa Benene. Vi indtog vor Frokost paa Højskolehjemmet, hvis Vært, Hr. Jørgensen, viste os den største Elskværdighed.

Efter Frokosten gik Turen til Boserup, hvor vi havde en morsom Terrænleg. Turen gik atter tilbage til Roskilde Højskolehjem, hvor vi bænkedes om et Chokoladebord. Ved Bordet blev holdt Taler for Chefen og Førerne, til Afslutning blev der sunget „Kong Christian“ og flere af vore Nationalsange; det var en Fornøjelse at høre, hvor der blev sunget med Liv og Lyst. At Turen var saa vellykket, skyldes særligt Tropsførerne, Frk. Kam. Nielsen, Viby og Frk. Rasmussen, Slagelse, som ogsaa inden for deres Troppe gør et stort Arbejde, der fortjener den største Anerkendelse.

Det blev ved samme Lejlighed bestemt at afholde Opvisning med efterfølgende Bal den 8. Februar.

Nu er Opvisningen imidlertid blevet udsat.

1. Bagsværd: 1 Spejder deltog i Divisionsturen til Roskilde.

1. Holte: Ingen Møder paa Grund af Kpidemien. Tropsførerne og flere Spejdere har været syge. Moderne paabegyndes dog snart igen.

1. Slagelse: Den 22. Novbr. 1918 inspicerede Divisionschefen Troppen. Chefer udnævnte Tropsassistent Ellen Margrethe Rasmussen til Tropsfører. Den 14. Decbr. 1918 aflagde Chefen atter Besøg og kontrollerede Duelighedstegnene. Den 28. Decbr. 1918 solgte Troppen Julestjernen næd godt Resultat. Den 12. Jan. 1919 deltog saa godt som alle Spejderne i Divisionsturen til Roskilde.

Viby: 18 Spejdere begyndte den 28. Decbr. Kl. 8 Morgen Salget af Julestjernen; trods det daarlige Vejr og en vaad Trøje gik Salget strygende. Kl. 4 var Distriktet gaaet igennem, der var solgt for 50 Kr.

Den 12. Jan. 1919 deltog Viby Spejdere i Divisionsturen.

Tropsføreren blev valgt ind i Festkomitéen.

JYLLANDS DIVISION.

Til Redaktøren for „Landet over“ er følgende ankommet fra 2 Patruljeførere i 1. Hjørring Trop, som de ønsker optaget i „Pigespejderne“:

Vi ser af det sidste Numer af „Pigespejderne“, at Redaktøren klager over, at Tropsførerne glemmer at indsende Tropsnyt. Vi i jyske Division skal jo indsende til Divisionschefen, og vi véd med Bestemthed, at vor Fører hver Maaned d. 15. indsender Rapport. Men i de sidste 3 Numre har der ikke staaet noget om vor Trop. Det

er forfærdelig kedeligt, tilmed da vi synes, vi netop i denne Tid har været ret energiske. Det morer os altid at se noget i Bladet om os selv, vi vil være taknemmelige for en lille Smule."

Jeg beklager meget at have ladet min Vrede gaa ud over de Uskyldige, jeg troede, det var Tropsførererne, der glemte at indsende Tropsnyt. Divisionschefen for jyske Division har en Tid ligget syg, saa Grunden til, at Tropsnyt ikke er kommet i Bladet, er maaske den. Jeg skal gøre mit Bedste for, at vi atter kan komme til at læse noget om al jeres Energi.

Red.

1. Silkeborg: Desværre har 1. Silkeborgs 1. Tropsfører, Frk. Andersen, maattet trække sig tilbage paa Grund af Bortrejse. Foruden, at Frk. Andersen har været Troppen en dygtig og energisk Spejderfører, har hun tillige været alle Spejderne en god Kamerat.

Det Arbejde, Frk. Andersen har gjort for at forfremme Troppen, vil sikkert ingen glemme hende for. Det er ikke let i Ord at takke Frk. Andersen; men dog vil jeg paa Troppens Vegne bringe hende en rigtig hjertelig Tak for den Tid, hun var vor Fører, og en særlig Tak, fordi hun var os en god Kamerat.

Troppen vil altid mindes Frk. Andersen.

Rigmor Jochumsen.

Tropsnyt indsendes til Divisionscheferne inden den 15. i hver Maaned.

BREVKASSE

Red. af *Elisabeth Høygaard Nielsen.*
Carl Johansgade 6, 2. Kbhvn. Ø.

•••••

I) Hvem er Bibliotekar for Kjøbenhavns Pigespejderdivisions Bibliotek?

II) Hvor mange Bøger indeholder Biblioteket?

III) Kan det tillades et passivt Medlem at laane Bøger og til hvilken Pris?

Ikke-Spejder.

I) Elisabeth Høygaard-Nielsen er foreløbig Bibliotekar.

II) Biblioteket indeholder ca. 150 Bøger.

III) Biblioteket er lukket foreløbig, da en anden Trop skal overtage det. Naar det atter aabnes, maa Troppen, som har overtaget Biblioteket, bestemme, om passive Medlemmer kan laane Bøger.

Spejder „Nimse“ bedes indsende sit Navn og Adresse, og de 3 Spørgsmaal skal blive besvaret.

Red.

Spørgsmaal indsendes inden den 18.

Dansk Sportsmagasin

Bredgade 21 Telefon 3105

Største Udvalg i

Spil

Legetøj

Lommelygter

PEJDERE

bør kunne

STENOGRAFI

Særlige Kursus med Moderation for
Spejdere afholdes i

Stenografisk Akademi

Jernbanegade 4 Rosengaarden 11

Tlf. Central 13857

Enhver Spejder skriver med

Barnængens
Blæk

Faas overalt

C. E. FRITZSCHE

KGL. HOFGLASHANDLER
AMAGERTORV 14

OZONITLAMPER

RENSER LUFTEN
FORTÆRER TOBAKSRØG

Stoffer

til Ulster, Spadseredragter
Nederdele etc.

haves nu paa Lager
Leveres paa faa Dage.

Spejdernes Depot

Nørregade 14 Telefon 3186

Udstyr for Spejdere

Bøgelund

Raadhusplads 2

Skarpe Lommeknive

= Jensen

Helmerhus